

паритѣ сж представители на труда, тжй сжцо както избрания въ общината человѣкъ е представитель на онѣзи хора, които сж го избрали.

Ами това право ли е? ще ма попитжтъ нѣкои. Ако паритѣ и изобщо богатството е представитель на труда, то най богатъ трѣба да е този който е най трудолюбивъ? А ний виждами, че работата е досушѣ наопаки: въ всичкото общество има само нѣколко богаташи, между които макаръ че има такива които обичжтъ да работжтъ; но по многото нищо не работжтъ, а само ѣджтъ на готово; най сетнѣ всѣкий отъ тѣхъ е така богатъ и всѣка година има по толкова доходъ, щото да са изработи този доходъ трѣбало е труда не на едного, но на хиляди души. Нима тука богатството е представитель на труда? Работата, види са, е разяенѣна криво. Не, разяснението е правилно. Азъ не говоржж, че никой неможе да бжде богатъ безъ да са труди. Богатството въ всѣкий случай е представитель на труда, защото то е направено съ трудъ. Само тогава богатството не е въ тѣзи ржцѣ, които сж го изработили, но бо'зна-какъ-си е минало въ чужди ржцѣ.

III.

До сега ний сме говорили, че цѣнността на продуктитѣ са опредѣля съ това количество на труда, който е за тѣхъ употрѣбенъ; че двѣ работи, за направата на които е употрѣбенъ еднакъвъ трудъ, сж равноцѣнни и тѣ можтъ да са размѣнявжтъ една за друга. Работата е, че когато нѣщата сж изнѣсени на пазаря, никой обикновенно не примисля колко дена работа струва това или онова нѣщо, а смѣта си, колко пари той може да земе за него; а въ старо врѣме, когато хората йоще незнаяли паритѣ, то смѣтали си, колко тѣ можтъ да земжтъ разни произведения за своята работа.